

O theurgii

„To, že umíš kouzlit, nijak nepředurčuje, zda jsi mágem. Tím méně pak, zda se vůbec kdy staneš theurgem. Pouhá schopnost psát z tebe neudělá kaligrafa.“

Anja Alsson

Tarkurius klopýtal tmou. Hlavu měl ještě horkou, rozpálenou od zuřivé hádky. Její útržky mu stále zněly v mysli. Odmalíčka s bratrem soupeřili, popichovali se a pokoušeli se jeden nad druhým vyniknout. Ale nikdy to neskončilo takto. A Sarja, Sarja se vždycky snažila zůstat neutrální. Měla je ráda oba, nestraničila žádnému. Jenže tentokrát ne. Ach Sarjo, jak jsi mi to mohla udělat? Já, já jsem ti chtěl dát své srdce. Tarkuriovi šlehalo větve do tváře, ale jemu to nevadilo. Vlastně to bylo příjemné, trestal tím sám sebe.

A ostatní? Hrušgar a Finin? Nepřišli mu na pomoc, nezastali se ho. Nechali je hádat se a říct ho tu osudnou větu. Ne, on je nepotřebuje. Nepotřebuje nikoho. Vystačí si sám. Vždyť jsou všichni do jednoho tak přizemní. Intelekt a vědění, nic víc nepotřebuje. Najde cestu, jak dokázat, že měl pravdu a ostatní ne. Naučí se umění, které mu odkryje všechny pravdy. Tarkurius o tom byl přesvědčen. Ale ani to mu nepomáhalo vyrovnat se s hořkostí, která mu teď kolovala tělem.

Každý z mnoha oborů lidské činnosti má své praktiky a své teoretiky. Kovář je praktikem, jeho povoláním je tvarovat železo za správné teploty po správnou dobu, tak aby vznikl výrobek oko těšící a užitečný zároveň. Oborem metalurga je zkoumat, proč se ocel zakalená ze žlutého žáru do oleje chová jinak, než ta zakalená z třešňově červené do horké vody.

A theurg je teoretikem magie. Jeho prací je pochopit, jak kouzla pracují, proč pracují a jak je změnit, aby fungovala podle jeho představ. Jeho cílem je dostat se na samou dřevěnou astrální sféru, pochopit všechny vztahy a zjistit pravou příčinu úspěchu či neúspěchu kouzla, odhalit, jakých postupů použít a jaká spojení vytvořit, aby byl efekt kouzla právě takový, jaký potřebuje. Magie je v očích theurga vědou. Plnou diagramů, čar a grafů, plnou rituálů a zaříkání, přesto vědou.

K mistrovství v theurgii však vede cesta dlážděná nebezpečím a lemovaná rizikem, taková, kterou jen ti nejnadanější mohou zakončit s úspěchem a se ctí. Když se pak ohlédnou, spatří roky strávené astrálními výpravami, celé týdny zabrané chystáním prvních vlastních kouzel, jež jsou jen malou částí, počátečním kamenem na trnité cestě.

První kontakt

Tarkurius slyšel vlastní hlas, jak pečlivě odřikává naučená slova. „Atrikaneum, ilarine, in menia seutam, talante eb.“ Nezněla ovšem v jeho vlastní hlavě. Přicházela zvenčí. Jeho tělo a duše už nebyly jedno. Vnímá je jako dvě věci. Duše byla stále jeho já, tělo jen odložené šaty. Ty, které si znovu oblékne, aby mohl krá-

čet hmotným světem. Pokud mu bude štěstí přát. Pokud dokáže najít způsob, jak uchopit svou myslí sféry. Mistr Dermura mu mnohokrát vyprávěl, že tohle je ten okamžik, který dělá theurga theurgem. Bud' jsi schopen odhalovat tajemství a pronikat do nich, nebo zemřeš. Není jiné cesty, neexistují žádné nižší stezky či zkratky. Staneš se poutníkem ve stínech za skutečným světem. Ať už dobrovolným, nebo nedobrovolným. Smrt je jen poslední z cest. Nic víc.

Zápach kadidla a černých svíček plnil místnost. Tarkurius jej už necítil jasně, ale smysly ho stále ještě docela neopustily. Viděl sám sebe, jak sedí uprostřed kruhu vysypaného jemným pískem. Druhotné vzory do theurgického znaku dokresloval křídou snad dvě hodiny, přesto se mu nyní zdály kostrbaté a nepřesné. To není dobré znamení. Místo pevné poutnické hole se teď bude muset opírat o ztrouchnivělou větev. Nic lepšího si pro svou cestu nepřípravil. Vzdychl, nebo se o to jeho duše alespoň pokusila. Pak zavřel oči a udělal poslední krok. Přestal být obyčejným smrtelníkem. Nyní je theurgem. „Alespoň na pár chvil,“ pomyslel si pro sebe.

Zprvu neviděl nic, staré oči mu byly k ničemu. Přesto mu chvíli trvalo, než je dokázal odhodit, oddat se slepotě. Temnota skrývá strach. Paníku. Tajemství. Tarkurius to věděl, ale tajemství ho teď vůbec nezajímalo. Byl uprostřed něčeho, padal neznámo kam. Nebo letěl? Nedokázal to rozeznat, smysly ho zradily. Mistr mu říkal, že si musí najít jiné, ale kde? Kde hledat, když všude je nic a není kam jít? Prý má své astrální smysly od narození. Ale v jakém stavu asi musejí být, pokud je celé roky nepoužíval? Tarkuria ovládl strach a chtělo se mu křičet. Tak zoufale potřeboval řvát, uvolnit ze sebe všechno napětí. Celým svým tělem po tom toužil, každým kousíčkem žadonil. Ale neměl ústa a neměl jazyk. Do očí, které ještě neobjevil, se mu draly slzy. Pálily a svědily, neschopné nalézt cestu, kterou obvykle používaly. Vše uvnitř Tarkuria se přičilo tomu být tady. Nic tu nebylo skutečné, nic tu nebylo správně. „Pryč, musíme pryč,“ svíjely se tisíce a tisíce bytostí, které byly jeho tělo. Jako klubko hadů, zvětšující se do nekonečna. Za chvíli pohltí všechno, zaplní celý prostor.

„Tohle jsem opravdu já?“ podivil se Tarkurius. Jeho racionalita znovu pomalíčku začala získávat ztracenou kontrolu. Paradoxně jí k tomu dopomohla neskutečnost prostředí, cizost sféry. Začala být příliš neuvěřitelná, příliš odlišná. Tarkuriova duše to nehodlala dál snášet. Pomalu zhasínala ve své mysli jednu přišeru za druhou, až nezbyla jediná. Démony svého těla tedy ovládla, přijde to i s novými smysly.

Nejprve si Tarkurius uvědomil ruce, ohebné a velmi měkké, kterými opatrně ohmatával okolí. Připadal si, jako by přejížděl svou kůži zevnitř. Napínal ji a hledal, kde jsou jeho nové oči, nový nos, uši a jazyk. Nakonec je našel a radostí ze svého objevu je zvědavě prohmatával. Chtěl vědět co nejdříve, poznávat, odhalovat. Toužil dřív nebo později pokořit každé tajemství vesmíru. Tady stál, Tarkurius, ve svém stříbrném hávu, průsvitný a lehký jako hvězdný prach.

Pyšný a sebevědomý zvedl svou astrální hlavu. Byl připraven na cokoliv, očekával neočekávatelné. Nekonečné propasti, hořící scenérie, dešť kamenů, dusivou hloubku oceánů, skleněnými střepy posetou zem, prostě cokoliv. Myslel si, že ho knihy připraví na vše, ale tohle nečekal. Přenesl se v čase zpět o pár let a uviděl svou rodnou ves, ještě před nájezdem černých jezdců. Vše bylo známé a přívětivé. Dokonalé, přesně takto si to pamatoval. Tarkurius byl zmaten. Rozhlížel se kolem sebe, hledal jakoukoliv vadu. Marně. „Opravdu je tak snadné osálit moje smysly?“ zeptal se sám sebe.

„Přemýšlíš, kde jsi se octl? Snažíš se to pochopit?“ ozvalo se mu za zády. Ten hlas Tarkurius odněkud znal. Rychle se otočil a jeho tělo se roztáhlo do obrovské délky. Chvilí mu trvalo, než je znovu shlukl alespoň do trochu hutné podoby. Před ním stálo děvče.

„Sarjo?“ řekl překvapeně.

„Takže jsi nezapomněl,“ usmála se na něj.

Jak by mohl. Měli toho tolik společného. Ale to už bylo dávno pryč. Nerozešli se v dobrém.

„Co tady děláš?“ zeptal se a v jeho hlase byl náznak podezřívavosti.

„Co myslíš? Přišla jsem se usmířit.“ S rozevřenou náručí se pomalu rozešla k němu.

Tarkurius byl čím dál zmatenější. Vzpomínal na rady svého mistra, na moudrost ukrytou v knížkách. City jej však zrazovaly, tak rád by změnil minulost. Sarja se přibližovala. Byla mladá, nevinná a krásná. Mnohem krásnější, než by se kdy odvážil doufat. Jeho tep se zrychlil, začal prudce oddechovat. Sarja už byla jen tři kroky od něj, ale on se nedokázal pohnout. Dva kroky. Vše bude znovu dobré. Jeden.

Nadechl se a jeho nová ústa do sebe vsála Sarjinu kůži, šaty, vlasy. Zůstalo jen to, co se ukryvalo pod nimi. Odporný, vyzábýl tvor s otvory místo očí, čtyřma rukama a rozšklebenou tlamou tam, kde ostatní mívají břicho. Tarkurius se strašně lekl a znovu se rozptýlil do prostoru. To mu zachránilo život. Zuby démona cvakly naprázdno. Za chvíli začal střídavě vyť a chechtat se. Očividně byl zklamán, že nemohl přivítat nového theurga, jak náleží. Jak se to líbí sférám.

„Vrať se, mám hlad,“ pronesl po chvíli démon zcela lidským hlasem. Tarkurius mlčel. Situace se nevyvíjela podle jeho představ. Démon se zamyslel, alespoň to tak vypadalo.

„Slyšíš, človče, vrať se. Zahrajeme si hru. Já vsadím tajemství a ty sebe. Víš, že tudy musíš projít. Ukaž se.“

Tarkurius přemýšlel. Hry s démony nikdy nebyly bezpečné. Žádný z nich podle všeho nemínil dodržovat pravidla. V rukávu vždy měli nějaký trik, který bylo třeba prohlédnout. Jinak se člověk nemusel vrátit zpět do svého těla, nebo se zbláznil, a pak zemřel. Jenže bez rizika nebyla cesta dál. A Tarkuria zajímalo, co je ve vesnici, která vypadala stejně jako jeho rodiště.

„Jakou hru chceš hrát?“ řekl, když se shlukl poblíž démona.

„Budeme soupeřit v házení. Kdo dohodí dál tímto kamenem,“ sebral se země dva malé oblázky, „ten vyhraje.“

Zdálo se to být snadné, démonovy kostnaté ruce vypadaly slabě. Kde byl ten háček? Tarkurius horečně pátral po něčem, co by mu pomohlo. Oba kameny si byly podobné. Vše se zdálo být v pořádku. Ale čestný démon? Takový snad neexistuje. Alespoň to tvrdily mistrovny knihy. Pak si všiml dvou dalších démonů, skrčených za první chalupou. Byli to zakrslíci se zobákem a křídly a sledovali je. To oni mají zajistit, abych prohrál, mihlo se Tarkuriovi hlavou.

„Dobrá, souhlasím. Budeme házet směrem k vesnici.“

„Annoo,“ protáhl samolibě démon a víc už Tarkurius nepotřeboval vědět.

„Ty první,“ pokynul rukou.

Démon švihl svou paži, kámen opsal oblouk a dopadl ani ne deset sáhů od nich. Démon se na Tarkuria jakoby smutně podíval a pokrčil svými čtyřmi rameny. „Opravdu slabota, chce mě ukolébat,“ pomyslel si Tarkurius. Usmlal se démonově sebestjistotě. Vzal do ruky oblézek, potěžkal ho, a pak s ním mrštil do vzduchu. Tedy tak to alespoň vypadalo, ve skutečnosti jej nevy pustil z dlaně. Křídlatí démoni vzletli a marně pátrali po vržené střele. Mezitím Tarkurius s rukou při těle hodil krátkým švihem zápěstí oblézek k vesnici. Kámen se držel při zemi, nebyl to žádný dobrý hod. Ten démonův však předčil dostatečně.

„Podvod, podvod,“ začala křičet stvoření sfér, ale Tarkurius se jen smál. On vyhrál, přelstil démona.

„Tajemství,“ připomněl svou cenu.

Vyzábly démon svěsil všechny čtyři ruce, že mu visely až na zem, a rezignovaně pokýval hlavou. „Je tvoje, běž si pro něj,“ a ukázal na cestu k vesnici. Tarkurius se rozběhl kupředu, žádostivý své trofeje. Opět ho opanovala zvědavost na úkor opatrnosti. Proto si zprvu nevšiml, jak se za vesnicí v lese stahují další démoni, lační jeho duše. Jeden po druhém se plížili k vesnici, jako temné stíny za soumraku. „Sféry nikdy neprohrávají, jen dočasně ustupují,“ ozvala se mu náhle v uších slova mistra Dermury. „Nakonec vždycky pozrou, co do nich jednou vstoupilo.“ Tarkurius se rychle rozhlédl a uviděl demony. Dnes bude lépe odejít bez tajemství, pomyslel si a začal se chystat k návratu. Stříbrné vlákno spojující jeho duši s tělem, do této chvíle téměř neviditelné, se rozzářilo jasným svitem. Začalo se rozšiřovat, už bylo spíše stuhou, pak malým potokem a nakonec řekou. Tarkurius se nechal unášet jejím proudem. Cítil se stále bezpečněji, uzavřený v chrámu svého těla, jež ho ochrání před cizostí sfér. Když si po chvíli přejel svou hmotnou dlaní po obličejí, éteričnost sfér vyprchala úplně a zůstaly na ni jen vzpomínky.

POZNÁMKY NA ÚVOD

Každému aspektu theurgických schopností, každé důležité theurgické schopnosti, je v příručce věnována samostatná část a v ní je problematika rozebrána do posledního šroubku. Po přečtení bys měl nabýt jistoty, že prakticky všechno stojí na dvou principech – práci se sférami a mentálních praktikách.

Před první hrou není třeba podrobně přečíst vše z této příručky. Například celá část Mentální svět klidně nějakou dobu posečká a je pravděpodobné, že ji začneš využívat až později.

Struktura této příručky

Knihy pravidel theurga se člení do několika částí. Nyní čteš část první, která je spíše takovým jemným úvodem a všeobecnými poznámkami než skutečnými pravidly.

Následují dvě části věnující se „jiným světům“, jedna astrálnímu, další duševnímu světu. V nich jsou popsány theurgické praktiky „teoreticky“. Je řečeno, jak fungují, na jakých základech staví a případně jak se k nim theurgové

dostali. Hledáš-li, jak (čili proč) některá z praktik funguje, najdeš odpověď ve druhé, respektive třetí části.

Až čtvrtá část popisuje skutečné herní mechanismy. Zde se jde naopak tvrdě do praxe. Vše je popisováno v mezích hodů a konkrétních hodnot. Pokud chceš najít způsob, jakým se určuje míra úspěchu dané schopnosti, hledej zde.

Čtvrtá část je dále členěna na kapitoly pro konkrétní schopnosti. Každá schopnost tu má jednu kapitolu, a v ní najdeš vše, co potřebuješ, abys zjistil, jak se tvému theurgovi povedlo v dané praktice uspět.

Na konci knihy jsou zařazeny tři části, věnované seznamu theurgických schopností, které jsou ekvivalentem obecných dovedností, a popisu formulí a demonů. Také v těchto částech se hovoří v rovině mechanismů.

Jak číst tuto knihu

Z minulých kapitol se dá poznat, že příručka theurga není stavěna jako typická pravidlová literatura. Obsahuje celkem dost teorie, hodně se zabývá tím, jak funguje svět DrD+, a dá se říci, že hráč theurga tak trochu fušuje do řemesla Pánovi jeskyně (ale opravdu jen trochu, nebudeme po tobě ani chtít, ani ti doporučovat, abys jeho texty četl).

Z tohoto i jiných důvodů bychom ti chtěli doporučit, abys velice pečlivě (a snad i opakovaně, bude-li to nutné) četl následující dvě části této příručky. Anebo jinak – aby sis přečetl tu část, pro niž najdeš herní využití. Pokud má být tvůj theurg obávaným pánem demonů a pyroforem, pak budeš potřebovat znát první část, tu o atrálnímu světě. Má-li být tvůj theurg mágem a vládnout silami ducha, měl bys znát druhou.

Část čtvrtá, Mechanismy, navazuje na předchozí dvě, a rozvíjí to, co v nich bylo nastíněno, do konkrétních herních mechanismů. Můžeš v ní přeskakovat, když se hovoří o nezajímavých schopnostech.

O formulích, démonech a schopnostech můžeš číst vysloveně náhodně – chceš vědět jaký démon se schovává pod názvem „Berserk“? Otoč na stranu 101 a čti! Chceš znát záludná tajemství teleportace, blahorečená mistry a proklínaná studenty? Na straně 74 se je dozvíš i ty. Sloupce čísel, které se tu uvádí, sice pochopíš jen s potřebnými znalostmi z kapitoly Mechanismy, ale popisy ti mnohé prozradí samy o sobě.

ÚVOD K CIZÍM SVĚTŮM

Velcí učenci theurgie věří, že fyzický svět je jen skořápka, pozlátka na světě, ve kterém se odehrávají ty opravdu důležité věci. Celé jejich učení stojí na této víře. Tvrdí, že náš svět, ten fyzický, je jako cibule obalen slupkami *astrálních sfér* a jako pavučinou opředen vazbami *duševního světa*.

Právě astrálnímu a duševnímu světu jsou věnovány následující dvě části.

